

Ülök a sziklán,

az Ördög-hegy gerincének szikláján. Élvezem a hajnali nyugalmat, alattam a Duna hömpölyög vagy 150 méter mélységben, fölöttem a Szent Mihály-hegy hatalmas piramisa, szemben a Prédikálószték mostanában heves vitákat kiváltó tömbje. A szomszéd gerinc a Remete-hegy, jól látszik a Remete-barlangnak, kevés andezitbarlangunk egyikének bejárata a sziklagerinc oldalában. Szememhez emelve távcsővet, még a kápolna alapjait is látom, melyet egykor a zebegényiek emeltek a barlang bejárata előtt, valamikori római őrtorony romjain. Gyönyörű e táj, s természeti értékekben gazdag. Nemhiába lett már a két világháború között turista mintaterület, s nem ok nélkül nyilvánította az OKTH még a Börzsönyi Tájvédelmi Körzeten belül is fokozottan védetté e környéket.

Csönd van és nyugalom. A nap első sugarai még a Szent Mihály-hegy csúcsát sem világították meg, pedig a környéken ott kezdődik a nappal. Ülök a sziklán s várom, mikor vonulnak át a muflonok a Remete-gerincen. Az este is itt ültem, napnyugta körül, akkor jöttek a muflonok. Először egy kosfej emelkedett a sziklagerinc pengéje fölé s jó öt percen át mozdulatlanul kémlelte a környéket. Azután megjelent egy másik kosfej is, jóval lejjebb s a két kémlelő szempár a környék minden apró részletét átkutatva győződött meg arról, nincs-e ellenség. Azután a sziklapenge élén a vöröslő égbolthátér előtt kibontakozott a két teljes kossziluett, s rugalmas — büszke tartásban, a sziklapengén mozdulatlanul állva vigyázták a tájat. Egyszer csak megelevenedett a sziklagerinc. Kosok, jerkék, bárányok csapatai ugráltak át a sziklapengéken s az alatta levő karsztbokros oldal növényeinek frissen

bomló kora májusi hajtásait legelték szemmel látható elégedettséggel.

Most csend van és nyugalom. Várom, hogy az este látott mufloncsapat most ugyanúgy vált vissza, ahogy az este idefele jöttek. De nem mozdul semmi, a táj mozdulatlan. Visszaváltottak korábban vagy más úton mennek vissza, netán az alattam levő völgyben pihennek? A napsugarak simogatni kezdik a Szent Mihály-hegy csúcsát s lassan, de érezhetően kúsznak lefele. Végül hozzámig érnek s ebben a pillanatban a hátam mögött vakító fényességgel kibukkan a Nap az Urak asztala tömbje mögül.

Éles zakatolás szakítja meg a csendet. A völgylábnál, a két gerinc között vagy 30—40 méterre látszanak a vasúti sínek, azon kocog át a Szobról jövő személyvonat, még lassú erőlködéssel, hogy a dömösi megálló után újra lendületet kapjon. Aztán ismét csend és mozdulatlanság.

De nicsak, ott mozdul valami! Nem is valami, valaki, helyesebben valakik. Hús ember ballag a sínek mentén libasorban, mindegyik kezében másfél méteres vasrúd. Ütemesen menetelnek, rutinosan; látszik, összeszoktak már. A völgynél letérnek a sínekről, irány a hegyoldal. Tempósan lépkedve másznak felfele a meredeken, vasrúdjaikat hegymászóbotnak használva. Felkanyarodnak a barlanghoz, majd tempósan átmászva a sziklán, eltűnnek a gerinc sziklapengéje mögött. Munkavezetőjükkel élükön mennek a Dunakanyar legszebb szikláihoz, hogy hús vaspajszerral nekiesve — vasútbiztosítás címén — annyit romboljanak le a sziklákból, amennyit csak lehet.

A „fokozottan védett” sziklákból. Évről évre.

De hát ki figyel oda?

GÁNTI TIBOR